

Kathrin Lena Orso

PONÍCI

z Lillasundu

Zachráněné přátelství

Albatros

Poníci z Lillasundu – Zachráněné přátelství

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Kathrin Lena Orso

Poníci z Lillasundu – Zachráněné přátelství – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Kathrin Lena Orso

PONÍCI

z Lillasundu

Zachráněné
přátelství

Albatros

Pro Jonase, Anniku a Emilii

First published in German under the title

»Die Ponys von Lillasund 2. Schatzsuche auf vier Hufen«

by Kathrin Lena Orso

with illustrations by Tobias Goldschalt

© Verlag Friedrich Oetinger, Hamburg 2025

Published by agreement with Verlag Friedrich Oetinger, Hamburg, Germany.

Translation © Tomáš Kurka, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-00-08387-2

ISBN e-knihy 978-80-00-08394-0 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-00-08405-3 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-00-08406-0 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

Obsah

Kapitola 1	Zpátky na Lillasundu	6
Kapitola 2	Nepodařená senoseč	16
Kapitola 3	Österviks Gård	23
Kapitola 4	Černočerný den	35
Kapitola 5	Válečná porada	47
Kapitola 6	Záhadná mapa	60
Kapitola 7	Pátrání u Trollí skály	68
Kapitola 8	Písečná jeskyně	79
Kapitola 9	Cesta do divočiny	86
Kapitola 10	Honba za pokladem	97
Kapitola 11	Na stopě pokladu	109
Kapitola 12	Sama v temnotě	116
Kapitola 13	Pomoc!	126
Kapitola 14	Konec dobrý, všechno dobré	136
Kapitola 15	Nový poklad	143
	Švédsky snadno a rychle	151

Kapitola 1

Zpátky na Lillasundu

Ida si rozespale promnula oči. Bílými závěsy pronikaly do ložnice paprsky slunce a vánek přinášel otevřeným oknem jemnou vůni letní přírody. Udiveně se rozhlédla. Kde to je? Všude stály kartonové krabice a kufry. Chvilí trvalo, než se úplně probírala a uvědomila si, že se probudila ve svém novém domově na statku Solbergs Gård. Posadila se na posteli a spokojeně se protáhla. V tu chvíli si koutkem oka všimla tmavé skvrny na příkrývcu. Podívala se pozorněji a spatřila mourovatou kočku! Spokojeně předla a natahovala hlavu, aby ji Ida mohla pohladit. Hezké ranní překvapení! Kočka určitě vyšplhala na strom před domem a z větve skočila oknem do ložnice.

„Klidně chod' na návštěvu častěji,“ řekla Ida a podrbala kočku za ušima. Tohle by se v Hamburku stát nemohlo. Tam s mamkou bydlely v pátém patře. Jenže život ve velkoměstě byl minulostí. Ida s mamkou totiž odletěly z Hamburku do Göteborgu. Bez zpáteční letenky. Ode dneška totiž bydlí ve Švédsku. Přesněji řečeno na nádherném malém ostrově Lillasund. Podle tvaru se mu také říká Podkova. Nejkrásnější na něm je, že zde žije dvakrát víc poníků než lidí!

Poslední velikonoční prázdniny strávily Ida s mamkou na Solbergs Gård, což je statek mamčiných kamarádů, Nilse a Hendrika. Ida se hned spřátelila s jejich dcerou Elsou. Obě dvě měly společný velký koníček – poníky. Během dvou týdnů se stala neuvěřitelná spousta věcí. Nejdůležitější ovšem bylo, že mamka dostala skvělou pracovní nabídku – mohla péct jako hlavní cukrářka v jedné göteborgské kavárně. Ida s mamkou se rozhodly rychle: Přestěhují se z Hamburku na Lillasund. A teď byly konečně tady!

Ida vstala a podívala se otevřeným oknem ven. Slunce se prodíralo světle zelenými listy bříz, po nichž byl

pojmenován i domek, v němž bydlely. Po rybníku plávala kachní máma a za ní se drželo pět roztomile načepýřených káčátek. Kachna je právě učila potápět hlavu pod vodu. Chladný ranní vzduch voněl květinami, bylinkami a trávou. V ohradě se pásli poníci. Idě se rozbušilo srdce. Byl mezi nimi totiž i Flóki, hnědo-bíle strakatý islandský poník. Byla přesvědčená, že Flóki je nejkrásnější kůň na světě, a od prvního setkání k němu cítila mimořádně silné pouto. Jako by k sobě patřili odjakživa. Ida poprvé viděla koně, když byla ještě hodně malá a náhodou se ocitla na jízdárně. Od té doby si přála, aby jednou měla vlastního poníka, a nyní se jí sen konečně splnil. No, vlastně ne tak úplně... Flóki samozřejmě patřil majitelům Solbergs Gård, ale to nevadilo. Daleko důležitější bylo, že se o něj mohla starat, cvičit s ním a jezdit na něm, kdykoli se jí zachtělo.

Ida se zhluboka nadechla a cítila se nabitá energií. Nejraději by vyběhla ven a užívala si letní dobrodružství, ale nejdřív na ni čekalo vybalování krabic a kufrů. Převážná firma je přivezla z Hamburku už před několika dny.

Z nábytku si s sebou vzala jen psací stůl. Stál u stěny vedle dveří a čekal, až si na něm rozloží skicák a pustí se do kreslení. Od Velikonoc zaplnila obrázky už dva notesy. Jeden námět se mezi kresbami opakoval nejčastěji: Flóki. Ida ho zachytila v nejrůznějších pozicích – na pastvě v ohradě, jak s vlající hřívou cválá přes louku nebo podřimuje na slunci. Kreslila poníka zpa-měti a nemohla se dočkat, až ho konečně zase uvidí.

Ostatní nábytek nechaly v Hamburku. Březový domek na statku už byl totiž vybaven vším potřebným: postelemi, policemi na knihy i skříněmi. Idě se zařízení líbilo. Bylo vyrobené ze dřeva a natřené na bílo. Vypadalo opravdu švédsky. Zadívala se na neuspořádané krabice a řekla si, že vybalování může chvíli počkat. Měla na práci důležitější věci. Naposledy podrbala kočku a v pyžamu sešla dolů do kuchyně. Mamka si právě vařila kávu, která provoněla celý domek.

„Dobré ráno, zlatíčko! Vyspala ses dobře?“ zeptala se jí a nalila kávu do šálku.

Ida se opřela o kuchyňský pult. „Výborně! Zdálo se mi, že s Elsou, Mikkelem a Oscarem veslujeme na člunu přes moře. A pak jsme hodili do vody vzkaz v láhvi.“

„To zní zajímavě,“ usmála se mamka. „Věděla jsi, že co se ti zdá první noc v novém domově, to se splní?“

„Vážně?“ divila se Ida. „Co se zdálo tobě?“

„Asi bohužel nic, nebo si nemůžu vzpomenout,“ pokrčila mamka rameny a zívla. „Spala jsem, jako když mě do vody hodí, ale probudila jsem se nějak moc brzy a ty ostatně taky. Dívala ses na hodiny? Je teprve šest.“

„No jo,“ divila se Ida. V Německu vždycky spala dlouho. Tady na statku jí stačila kratší doba, a přesto se cítila svěží. Asi to bylo tím venkovským vzduchem. Opřela se hlavou o mamčino rameno. „Kdy vlastně nastupuješ do práce?“

„Až za pár dní,“ řekla mamka a políbila ji na čelo. „Takže máme dost času na to, abychom se v březovém domku zařídily. Až budu pracovat v göteborské kavárně, postarají se o tebe Hendrik s Nilsem. Ale ty asi stejně budeš celý den někde venku s Elsou a poníky, že?“ zasmála se.

Po snídani se Ida oblékla a vyběhla ven na verandu. Zahradní houpačka se tiše pohupovala ve větru. Idu napadlo, že by tady mohla každý večer sedět a kreslit.

Zamířila přes louku ke stáji. Tráva byla ještě vlhká ranní rosou. Ida cítila studené kapky na prstech, které jí vykukovaly z otevřených sandálů. Záhony kolem louky byly plné růží zářících růžovou, žlutou, oranžovou a červenou barvou. Mezi nimi rostly levandule a měsíčky. Z kurníku právě vycházela Elsa s kbelíkem v ruce.

„God morgon!* Tak co, jaká byla první noc?“ volala. Rozcuchané blondaté vlasy jí trčely na všechny strany a zřejmě se ještě nestihla převléct. Ida by se v Hamburku nikdy neodvážila vyjít z bytu v pyžamu, ale na ostrově bylo každému jedno, v čem ostatní chodí. To se jí líbilo.

„Do postele mi vlezla jedna z vašich koček a zahřívala mi nohy,“ hlásila Ida.

„Aha, to byla určitě Smilla. Spí radši v posteli než na slámě,“ prohlásila Elsa, zasmála se a odložila kbelík na zem. „Hodím něco na sebe a pak půjdeme za poníky. Souhlasíš?“

Ida se rozzářila. „Neumíš si představit, jak jsem se na ně těšila!“

Zanedlouho už Ida otvírala vrzající vrata stáje. Okamžitě ucítla důvěrně známou vůni sena a koňských koblih. Možná až teď si definitivně uvědomila, že opravdu bydlí na Lillasundu. Prošly uličkou k velkému boxu, kde u hromady sena stáli tři poníci: Dotta, Odin a... „Pelle!“ vykřikla Ida a srdce jí poskočilo radostí. Za tu dobu, co se neviděli, Pelle pořádně vyrostl.

* Náš příběh se odehrává ve Švédsku, proto se v textu občas vyskytují švédská slova. Jejich význam najdeš na konci knihy na straně 151.

„Páni, ten se změnil,“ řekla a přistoupila k poníkovi.

„No jo, táta říká, že na svoje čtyři měsíce je mimořádně velký,“ souhlasila Elsa a s úsměvem dodala: „Ale neohrabané hříběcí nohy mu zatím zůstaly.“

Ida natáhla ruku, aby ji Pelle mohl očichat. Asi už si ji nepamatoval. Trochu posmutněla, vždyť byla jeho kmotra, ale zklamání rychle pominulo. Pelle se totiž nozdrami dotkl její dlaně, vzápětí vesele poskočil a nechal se pořádně podrbat. Takže ji přece jen poznal!

„Odteď za tebou přijdu každý den a budu sledovat, jak rosteš, ty můj malý Pelle,“ zašeptala šťastně.

Pak pokračovala s Elsou do výběhu za ostatními poníky, aby se konečně přivítala s Flókim. Včera večer bohužel přijely na Solbergs Gård příliš pozdě, protože letadlo mělo zpoždění. Ida už nechtěla poníky rušit, a tak jen nahlédla do stáje a zašeptala: „Ahoj.“

Když se teď přiblížila k Flókimu, poník zvedl hlavu a radostně zařehťal. Pohladila ho po teplých, měkkých nozdrách a přitiskla obličej k jeho krku. „Jsem strašně ráda, že jsem zase s tebou, kamaráde. Neumíš si představit, jak jsi mi chyběl.“

„Flókimu se taky stýskalo,“ řekla Elsa. „Nemohl se dočkat, až si spolu zase vyjedete. Že mám pravdu, Flóki?“

Islandský poník na souhlas zařehťal a dívky se rozesmály. Poníci zkrátka a dobře lidem rozumí.

